

Arrest

nr. 320 485 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, treedt op 21 juli 2017 in Afghanistan in het huwelijk met R.F., van Belgische nationaliteit. Verzoeker komt België binnen op 1 maart 2019 in het kader van gezinshereniging.

1.2. Op 15 september 2020 geeft de procureur des Konings inzake de erkenning van het huwelijk een negatief advies en oordeelt dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

1.3. Op 24 september 2020 wordt verzoeker door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

1.4. Op 22 september 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.5. Op 8 oktober 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt op 9 november 2020.

1.7. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 23 februari 2022 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel (met uitzondering van de reeds ondergane hechtenis) wegens ontorende behandeling van R.F.

1.8. Op het CGVS wordt verzoeker gehoord op 7 november 2022.

1.9. Op 21 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op dezelfde datum aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, te zijn geboren op (...) juni 1989 en afkomstig te zijn uit De Saraka, Pul e Khumri district, provincie Baghlan. U werkte sinds eind 2012 als ingenieur voor het ministerie van mijnen en petroleum. Tijdens uw werkperiode werden er bedreigingen geuit door de taliban naar uw departement toe en sinds 2017 à 2018 werden er ook vijf à zes dreigbrieven gezonden naar het departement.

Via uw vader werd u in contact gebracht met R.(...) F.(...), die de Belgische nationaliteit heeft, en jullie trouwden op (...) juli 2017 in Afghanistan. Op 1 maart 2019 kwam u via de procedure van gezinshereniging naar België om bij uw vrouw te wonen. Eenmaal in België ontdekte u echter dat uw vrouw een verhouding had gehad met een collega in de periode na jullie huwelijk, terwijl u nog in Afghanistan was. Hierop heeft u dit nieuws gedeeld met de familie van R.(...) waarop deze haar zouden hebben verstoeten, u zouden hebben aangespoord haar huissleutels en gsm af te nemen en R.(...) haar gaan en staan te beletten. Dit zou u dan ook effectief hebben gedaan. Na enige tijd kon R.(...) ontsnappen uit jullie woonst en een klacht neerleggen bij de politie. Ten gevolge hiervan werd u aangehouden en officieel in verdenking gesteld van onmenselijke behandeling en belaging. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS is uw strafzaak nog lopende.

Op 15 september 2020 oordeelde het openbaar ministerie dat er sprake was van een schijnhuwelijk tussen u en uw echtgenote, waardoor uw verblijfsvergunning kwam te vervallen. Hierop diende u uw verzoek om internationale bescherming in op 8 oktober 2020.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: documenten betreffende uw inburgering, twee paspoorten, werk- en schooldocumenten, uw taskara, een begeleidingsbrief van een psycholoog, een uittreksel van uw blanco strafregister, uw CV, een salarisrapport, twee dreigbrieven en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een psychologisch attest neer waarin staat beschreven, hoe u specifiek moeilijkheden zou ondervinden tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en de manier waarop u zou moeten worden geïnterviewd. In dit opzicht dient er echter te worden gewezen op het feit dat u bij DVZ nergens hebt aangegeven dat u bijzonder procedurele noden zou kennen, die in rekening moeten worden genomen tijdens het persoonlijk onderhoud (Vragenlijst BPN DVZ). Daarnaast werd u er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u bepaalde gezondheidsproblemen heeft die u zouden kunnen hinderen tijdens het interview, waarbij u zelf aangaf geen problemen te hebben (CGVS, p.3). Bovendien bleek op geen enkel moment tijdens uw gehoor dat uw psychologische toestand u zou hebben verhinderd om uw verhaal te kunnen vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u enerzijds een vrees koestert wegens uw voormalige job bij de overheid en anderzijds wegens het overspel van uw ex-vrouw. Het Commissariaat-generaal (CGVS) kan u hier echter niet in volgen.

Vooreerst meent het CGVS dat uw job als medewerker van een overheidsdienst onder de voormalige Afghaanse regering op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aan te nemen. Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/countryguidanceafghanistan-2022>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Gelet op de omschrijving van de aard en inhoud van uw functie, meent het CGVS dat het niet aannemelijk is dat het loutere feit dat u als ingenieur werkte bij het ministerie van mijnen en petroleum zou leiden tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, aan de hand van persoonlijke elementen. U slaagt hier echter niet in.

U verklaart dat er tijdens uw werkperiode in Afghanistan meerdere dreigbrieven werden gestuurd naar uw werkplaats. Er dient in dit opzicht echter te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat deze dreigbrieven een ernstige vrees voor vervolging bij u teweeg hebben gebracht zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Immers, deze brieven waren steeds in het algemeen gericht aan het departement. U ontving nooit een naar u gerichte, persoonlijke bedreiging tijdens uw werkperiode (CGVS, p.15 en 22). Bovendien bent u, ondanks het feit dat uw departement meerdere dreigbrieven zou hebben gekregen, blijven werken in dezelfde functie tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Hetgeen dus betekent dat de ontvangen bedreigingen u nooit een dermate angst hebben ingeboezemd dat ze ertoe zouden hebben geleid dat u uw job bij het departement zou stop zetten. Deze conclusie wordt nog verder versterkt door het feit dat u bij aankomst in België niet meteen een verzoek tot internationale bescherming indiende. Integendeel, u heeft gewacht totdat uw verblijfsvergunning die gebaseerd was op gezinshereniging werd ingetrokken, vooraleer u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, en dit meer dan anderhalf jaar na uw aankomst in België. Van een verzoeker tot internationale bescherming die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van een ernstige vrees voor vervolging, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zodra hij zichzelf in veiligheid heeft kunnen stellen in een ander land, een verzoek tot internationale bescherming indient. Het feit dat u meer dan anderhalf jaar gewacht heeft met een asielaanvraag in te dienen, is onverenigbaar met de bewering dat u vertrokken zou zijn omwille van dreigementen van taliban omwille van uw job. Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat uw vertrek uit Afghanistan te wijten was aan uw intentie om zich bij uw toenmalige echtgenote te voegen in België, en niet aan een vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van uw job op dat moment.

Wat betreft het feit dat de situatie in Afghanistan ondertussen sterk veranderd is door de officiële machtsvername van de taliban in augustus 2021, dient opgemerkt te worden dat er op dit moment evenmin een ernstige vrees voor vervolging omwille van uw voormalige job kan worden vastgesteld. U verklaart dat uw voormalige collega en vriend R.(...) in Kabul verblijft en het goed stelt, wat een verdere indicatie is voor het feit dat u niet in concreto kan aantonen dat u door uw voormalige job een verhoogd risico op vervolging zou oplopen bij terugkeer naar Afghanistan. In dit opzicht dient er ook nog op te worden gewezen dat uw moeder tot op heden samen met uw twee broers en twee jongere zussen in Kabul woont (CGVS, p.5). U verklaart dat uw broers het goed stellen, de oudste gaat gaan werken en de jongste gaat naar school (CGVS, p.7). Het feit dat uw familie ongestoord in Kabul woont en niet benaderd wordt door de Taliban, vormt opnieuw een verdere indicatie van het feit dat u er niet in kan slagen om aan te tonen dat u een verhoogd risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw voormalige job bij de overheid.

Verder verklaart u dat u niet terug kan naar Afghanistan door de situatie die zich voordeed met uw exvrouw. U vreest bij terugkeer dat de schande van uw mislukte huwelijk bekend zal geraken. U vreest dat u zal worden gevraagd waarom u niet streng genoeg hebt gereageerd, en waarom u uw vrouw niet hebt vermoord als ze overspel heeft gepleegd (CGVS, p.19 en 22). In de eerste plaats wil het CGVS erop wijzen dat het uw exvrouw is die het overspel heeft gepleegd en niet u. De grootste schande situeert zich dus aan de kant van uw exvrouw en haar familie, niet langs de uwe. Daarnaast dient er ook te worden gewezen op de sterke positie van mannen in de Pashtoun samenleving en het feit dat het risico op vervolging voor vrouwen veel hoger ligt bij het overtreden van morele codes dan voor mannen (zie landeninfo: "Guidance Note: Afghanistan" van april 2022). Het is dus allerminst aannemelijk dat u als man, die in principe zonder schuld is aan het vermeende overspel van zijn vrouw, vervolgd zou worden in Afghanistan.

Verder kan u niet zonder meer verklaren dat u niet heeft gereageerd op de ontrouw van uw ex-vrouw. Uit het aanhoudingsbevel dat tegen u werd afgevaardigd op 23 september 2020 blijkt dat u wel degelijk hard heeft opgetreden tegen R.(...) . Zo heeft u de foto's en filmpjes die u had gevonden in R.(...) haar gsm van het overspel gekopieerd en getoond aan de familie van R.(...) . De smartphone van R.(...) werd bij haar ouders

teruggevonden en een simpele, nieuw aangekochte, gsm van R.(...) bij u. Ook R.(...) haar bankkaart en maaltijdcheques werden teruggevonden bij u. Uw vrouw zou ook niet meer mogen zijn gaan werken, waarbij u haar tijdens elk doktersbezoek ter verlenging van haar arbeidsongeschiktheid zou hebben vergezeld. Ten slotte is er ook een filmpje teruggevonden in uw gsm, waarin R.(...) verklaart een einde aan haar leven te willen maken (Aanhoudingsbevel 23 september 2020). Uw reactie op het vermeende overspel van R.(...) was ernstig genoeg voor de Belgische autoriteiten om u officieel in verdenking te stellen van onmenselijke behandeling en belaging. Bovenstaande feiten kunnen moeilijk worden bestempeld als "niet reageren". De bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden omdat u uw vrouw niet heeft vermoord, zoals de Sharia-interpretatie van de taliban u oplegt, kan uiteraard niet aanvaard worden. Het is duidelijk dat u het overspel van uw ex-vrouw niet zomaar hebt laten passeren. Er kan dus niet zomaar worden gesteld dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u niet heeft gereageerd op de ontrouw van uw vrouw. Voor zover u daarnaast nog aanhaalt dat u ook uw voormalige schoonfamilie vreest, dient opgemerkt te worden dat deze vrees evenmin overtuigt. U vertelt dat uw voormalige schoonfamilie u niet zouden toelaten om terug te keren naar Afghanistan uit angst dat u de schande van hun dochter daar bekend zou maken (CGVS, p.20). U wijst er ook op dat uw voormalige schoonfamilie heel erg conservatief is, en uw ex-vrouw zelfs een nonkel heeft die een hooggeplaatste talib is (CGVS, p.18-19). Wederom dient benadrukt te worden dat u in principe geen schuld treft aan het overspel van uw vrouw, waardoor niet ingezien kan worden waarom uw schoonfamilie u zou willen vervolgen. Daarbij kan nog eens gewezen worden dat u zelf diegene bent geweest die het overspel van uw vrouw is gaan melden aan haar familie. Indien u werkelijk ernstige represailles tegen uzelf zou vrezen door uw schoonfamilie, is het van iedere logica gespeend dat u hen op de hoogte zou brengen van uw huwelijksproblemen. Het is evenmin geloofwaardig dat zij zouden vrezen dat u het overspel van hun dochter in Afghanistan aan de grote klok zou gaan hangen, gezien u zelf ettelijke malen herhaalt wat voor een schande dit overspel ook voor uzelf met zich meebrengt. Bijgevolg maakt u geenszins hard dat u door het vermeende overspel van uw ex-vrouw een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren voor uw voormalige schoonfamilie.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara die u voorlegt en de twee paspoorten leveren hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De documenten die u voorlegt met betrekking tot uw school en werk attesteren uw academische en professionele geschiedenis, die tevens niet in twijfel worden getrokken. Met betrekking tot uw inburgeringsdossier dient te worden opgemerkt dat dit niet opweegt tegen de belangrijke tegenindicaties die het CGVS heeft om u als "verwesterd" te beschouwen (zie infra). Verder attesteert het uittreksel uit uw blanco strafregister niets meer dan het feit dat u op datum van 21 juni 2022 nog niet strafrechtelijk veroordeeld bent geweest, maar wijst het CGVS nog eens op het feit dat uw strafprocedure nog liep ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. De twee dreigbrieven die u neerlegt attesteren dat er algemene bedreigingen zijn geuit naar uw departement toe, zonder aan te tonen dat u persoonlijke bedreigingen ontving in Afghanistan omwille van uw job bij de overheid (zoals hierboven reeds werd besproken). Ten slotte legt u nog enkele psychologische attesten neer. Hierin wordt onder andere aangehaald dat u een uitzonderlijk engagement toont, dat u een grote vrees heeft voor de (Afghaanse) gemeenschap en uw schoonfamilie, dat u zich goed integreert in de Belgische maatschappij, enzovoort. Het gaat hier om een weergave en interpretatie van uw eigen verklaringen, wat dus niet kan gezien worden als objectieve informatie en al helemaal niet in staat is om afbreuk te doen aan de hierboven gedane vaststellingen.

U vroeg een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke u werd opgestuurd op 17 november 2022. Op 24 november 2022 mocht het CGVS uw opmerkingen bij de notities ontvangen. Deze opmerkingen betroffen vooral spellingscorrecties. In onderhavige beslissing werd rekening gehouden met uw opmerkingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en

de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35

van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

In zoverre uw advocaat aanhaalt dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van het feit dat u dermate verwesterd zou zijn, dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat u dit zelf op geen enkel moment aanhaalt als reden waarom u niet terug zou kunnen naar Afghanistan. Het feit dat u dit zelf al niet aangeeft, staat op zich en vormt al een gewichtige indicatie voor het feit dat u effectief niet verwesterd bent. Verder kan ook worden opgemerkt dat u aangeeft nog steeds een soennitische moslim te zijn, meer bepaald hanifi en soms nog te bidden (CGVS, p.4), zodat uw religieuze overtuiging nog steeds aansluit bij de islamitische samenleving. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat uw levensstijl een uiting is van een afwijkende politieke of religieuze overtuiging. Het gedrag dat u heeft gesteld ten aanzien van uw ex-vrouw omwille van het door haar gepleegde overspel, toont daarentegen een verbondenheid met de waarden en

normen van de islamitische samenleving. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 *inuncto* 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, lid 3, onder b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn), van de artikelen 48/3 tot 48/6, artikel 57/1, § 4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op zijn asielrelaas. In een eerste onderdeel legt hij uit dat hij een vrees heeft ten gevolge van het overspel van zijn ex-echtgenote. Hij heeft de zeer conservatieve Afghaanse tradities niet gerespecteerd (hij heeft haar onvoldoende gestraft) en daardoor zowel schande over zichzelf als over zijn familie uitgeroepen. Verzoeker meent dat de verwerende partij in dit verband subjectief te werk is gegaan en geen rekening heeft gehouden met de *Pashtunwali*. Ook zal een terugkeer naar Afghanistan zonder zijn ex-echtgenote vragen oproepen en problemen veroorzaken. In een tweede onderdeel diept verzoeker verder zijn werkzaamheden voor de voormalige Afghaanse overheid (het ministerie van mijnbouw) uit. Verzoeker wijst erop dat hij vertrokken is voor de machtsvername door de taliban. In een derde onderdeel gaat verzoeker verder in op zijn vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het westen. Hij wijst erop dat hij intussen in België een heel traject heeft gevolgd en dat hierop niet werd ingegaan tijdens het gehoor bij het CGVS. Verzoekers raadsman stuurde een e-mail naar het CGVS naar aanleiding van dit gehoor waarin dit aangekaart werd.

Verzoeker wijst er ook op dat hij bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker zal lopen gezien het duidelijk zal zijn voor de taliban dat hij afkomstig is uit het

westen. Verzoeker heeft geen Afghaans paspoort, als hij nu dient terug te reizen, zal dit met een Afghaans paspoort zijn dat werd afgeleverd door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer, afgeleverd door dezelfde ambassade of door de Belgische autoriteiten. Daarbij komt dat verzoeker verschillende controles van de taliban zal moeten passeren en verschillende *checkpoints* op de luchthaven.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift ook in op het gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan, op het leven onder talibanbewind, op de reisbeperkingen en mogelijke bestraffingen bij het niet-naleven van de regels, op het gewapend conflict tussen de taliban en de ISKP en op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker geeft van al deze elementen een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Verzoeker verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar tal van rapporten en rechtspraak.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- e-mailuitwisseling tussen P. H. en T. R. (stuk 2);
- vonnis rechtbank eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent van 23 februari 2022 (stuk 3);
- UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen*, 17 november 2022, powerpoint (stuk 4);
- mail van verzoekers raadsman van 8 november 2022 (stuk 5).

3.2.2. Op 18 november 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan – Major legislative, security related and humanitarian developments* van 2 februari” 2024.

3.2.3. Verzoeker legt op 15 november 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- Getuigenis van verzoekers huidige partner (stuk 1);
- Foto's van verzoeker met zijn partner (stuk 2);
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (stuk 3);
- Loonfiches (stuk 4);
- Huurovereenkomst (stuk 5);
- Aanbevelingsbrief R.V.d.B. (stuk 6);
- Aanbevelingsbrief E.V. (stuk 7);
- Aanbevelingsbrief K.G. (stuk 8);
- Aanbevelingsbrief L.V.d.B. (stuk 9);
- Aanbevelingsbrief werkgever I.D. (stuk 10);
- Aanbevelingsbrief S.V.D. - leerkracht Nederlands (stuk 11);
- Aanbevelingsbrief J. B. (stuk 12);
- Bewijs van deelname FMDO (stuk 13);
- Voorlopig rijbewijs (stuk 14);
- Medisch attest d.d. 07/08/2023 (stuk 15);
- Psychologisch verslag d.d. 15 oktober 2024 (stuk 16).

In deze aanvullende nota wordt verwezen naar verschillende recente rapporten, onder andere de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers job als medewerker van een overheidsdienst onder de voormalige Afghaanse regering is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen: het loutere feit dat verzoeker als ingenieur werkte bij het ministerie van mijnen en petroleum kan niet leiden tot vervolging; het departement heeft meerdere dreigbrieven ontvangen, verzoeker persoonlijk niet; verzoeker heeft bij aankomst in België niet meteen een verzoek om internationale bescherming ingediend, hij heeft dit pas gedaan nadat zijn verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging ingetrokken werd, zodat verzoekers vertrek werd veroorzaakt door zijn intentie om zich bij zijn toenmalige echtgenote te voegen en niet door een vrees voor vervolging omwille van zijn job;

(ii) door de officiële machtsovername door de taliban is de situatie in Afghanistan ondertussen sterk veranderd, maar op dit moment kan evenmin een ernstige vrees voor vervolging omwille van verzoekers vorige job worden vastgesteld: een voormalige collega verblijft in Kabul en stelt het goed, verzoekers familie woont ongestoord in Kabul;

(iii) de situatie die zich voordeed met zijn ex-echtgenote (verzoeker vreest te worden gevraagd waarom hij niet voldoende streng heeft gereageerd en zijn vrouw niet heeft vermoord omwille van haar overspel) geeft evenmin aanleiding tot vervolging:

a) het is verzoekers ex-echtgenote die het overspel gepleegd heeft zodat de schande zich situeert bij haar familie en in de Pashtoun-samenleving is er een sterke positie van de man, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker als man, die in principe zonder schuld is aan het vermeende overspel van zijn vrouw, zou vervolgd worden;

b) verzoeker kan niet verklaren dat hij niet heeft gereageerd op de ontrouw van zijn ex-echtgenote: verzoekers reactie op het overspel van zijn ex-echtgenote was ernstig genoeg voor de Belgische autoriteiten om hem officieel in verdenking te stellen;

c) dat verzoeker zijn voormalige schoonfamilie vreest (zij willen niet dat verzoeker terugkeert naar Afghanistan uit angst dat hij de schande van hun dochter bekend zou maken en een oom van zijn ex-echtgenote zou een hooggeplaatste talib zijn) overtuigt niet: in principe treft verzoeker geen schuld aan het overspel van zijn ex-echtgenote, waardoor niet kan worden ingezien waarom zijn voormalige schoonfamilie hem zou willen vervolgen; daarbij komt dat verzoeker dit overspel is gaan melden aan haar familie, als hij hierdoor problemen zou vrezen, is het niet logisch dat hij hen aanspreekt; het is evenmin logisch dat de voormalige schoonfamilie vreest dat verzoeker dit zou gaan vertellen in Afghanistan, gezien hij zelf verklaart dat dit overspel ook schande voor hem meebrengt;

(iv) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden vervolgd omdat hij enerzijds een vrees heeft wegens zijn voormalige job bij de overheid en anderzijds wegens zijn reactie op het overspel van zijn ex-echtgenote in België. Hij voert ook verwestering aan.

3.3.4.2. Inzake het werk van verzoeker wordt in de bestreden beslissing overwogen onder verwijzing naar landeninformatie, dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Het risico moet *in concreto* worden aangetoond aan de hand van persoonlijke elementen. De commissaris-generaal stelt inzake de meerdere dreigbrieven die werden gestuurd naar zijn werkplaats, dat deze brieven steeds in het algemeen gericht waren naar het departement en dat verzoeker nooit een aan hem gerichte, persoonlijke bedreiging ontving tijdens zijn werkperiode. Daarbij komt dat verzoeker is kunnen blijven werken tot aan zijn vertrek, wat volgens de commissaris-generaal meebrengt dat verzoeker nooit een dermate angst had omwille van deze bedreigingen dat hij zijn werk zou hebben stopgezet. Er wordt in de bestreden beslissing ook op gewezen dat verzoekers vertrek uit Afghanistan werd ingegeven door de intentie zich bij zijn voormalige echtgenote te voegen, eerder dan een vrees voor vervolging omwille van zijn job, gezien verzoeker in België pas een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend nadat zijn verblijfsvergunning gebaseerd op gezinshereniging werd ingetrokken.

De commissaris-generaal vervolgt dat de situatie in Afghanistan ondertussen sterk veranderd is door de officiële machtsovername door de taliban in augustus 2021 maar dat er op dit moment evenmin een ernstige vrees voor vervolging is omwille van verzoekers vorige job. Een voormalige collega en vriend R. verblijft in Kabul en stelt het goed, wat een verdere indicatie is dat verzoeker niet *in concreto* kan aantonen een verhoogd risico op vervolging te hebben bij terugkeer omwille van zijn werk. Daarbij komt dat zijn familie ongestoord in Kabul woont en niet benaderd wordt door de taliban.

In het verzoekschrift brengt verzoeker hiertegen in dat hij tewerkgesteld was in een hoge functie als ingenieur en in november 2015 nog als vertegenwoordiger van zijn land naar de bijeenkomst van de *South Asian Association for Regional Cooperation* (SAARC) in New Delhi ging. Hij groeide op in een overheidswoning, zijn vader werkte als ingenieur voor de Afghaanse overheid, zijn oudere broer ook. Verzoekers ruimere familie heeft banden met de voormalige Afghaanse overheid. De echtgenoot van zijn zus werkte als trainer voor de Afghaanse special forces. Verzoeker meent dat hij om deze reden wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar persartikels en landenrapporten. Inzake de machtsovername door de taliban stelt verzoeker dat er geen conclusies kunnen worden getrokken uit het feit dat hij geen slachtoffer werd van eerdere vervolging omwille van zijn profiel, gezien de gewijzigde huidige situatie. Dat verzoeker pas na anderhalf jaar verblijf in België een verzoek heeft ingediend, is te wijten aan het feit dat hij gedurende deze periode op legale wijze in België verbleef, zodat er toen geen risico op repatriëring naar Afghanistan was. Verzoeker verwijst naar artikel 50, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Inzake de collega die in Kabul verblijft en het goed stelt, meent verzoeker dat hieruit geen enkele conclusie kan worden getrokken wat betreft het risico van verzoeker bij terugkeer. Daarbij komt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud (p. 12) wel degelijk aangehaald heeft dat de situatie problematisch is voor deze collega.

In de aanvullende nota verwijst verzoeker naar meer recente informatie omtrent het risico voor leden van een overheidsgezinde familie en medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid.

De Raad stelt het volgende vast. In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024 (p. 30-33) leest de Raad dat personen die lid waren van de voormalige Afghaanse overheidsdiensten en het juridisch apparaat een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben. Voor de personen die deel uitmaakten van het juridisch apparaat kan in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Voor personen die lid waren van de voormalige Afghaanse overheidsdiensten, moet bij het individueel onderzoek rekening worden gehouden met de instelling waarbij ze waren tewerkgesteld, met hun rol en functie.

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt dus dat zich voor overheidsmedewerkers een individuele risicoanalyse opdringt, waarbij rekening moet worden gehouden met risicoverhogende elementen, zoals bijvoorbeeld de overheidsdienst waarvoor men werkte, de rol en functie die men vervulde, het geslacht en persoonlijke vijandschappen.

Er wordt niet betwist dat verzoeker als ingenieur tewerkgesteld was bij het ministerie voor mijnen en petroleum en dat het departement waar verzoeker werkte in het algemeen dreigbrieven ontving van de taliban. Dit gebeurde reeds voor de machtsovername in augustus 2021, gezien verzoeker Afghanistan heeft verlaten in februari/maart 2019. Wat betreft de machtsovername in augustus 2021 erkent de commissaris-generaal dat de situatie in Afghanistan ondertussen sterk veranderd is, maar hij beperkt zijn onderzoek van verzoekers situatie tot de vaststelling dat een collega intussen in Kabul verblijft en het goed stelt en dat verzoekers familie ongestoord in Kabul woont. De Raad acht dit onderzoek onvoldoende, zeker nu verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad verklaarde dat zijn vroegere collega R. het goed stelt en in Kabul woont, maar wel problemen heeft onder meer omdat het problematisch is voor hem gezien hij bij de overheid heeft gewerkt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS, (hierna: CGVS) p. 12). Inzake zijn familie verklaarde verzoeker inderdaad dat een groot deel in Kabul woont, dat ze het goed stellen maar dat de man van verzoekers tweede zus trainer was voor de *special forces*, veel angst heeft en op dit moment verscholen leeft (CGVS, p. 7).

Gelet op deze verklaringen van verzoeker, op de gewijzigde situatie na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 (ogenblik waarop verzoeker reeds in België verbleef) en de recente landeninformatie over voormalige medewerkers van de overheid, acht de Raad de overwegingen van de bestreden beslissing inzake zijn voormalige tewerkstelling voor de voormalige overheid onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

3.3.4.3. Inzake het overspel van verzoekers ex-echtgenote en verzoekers reactie daarop wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Verder verklaart u dat u niet terug kan naar Afghanistan door de situatie die zich voordeed met uw exvrouw. U vreest bij terugkeer dat de schande van uw mislukte huwelijk bekend zal geraken. U vreest dat u zal worden gevraagd waarom u niet streng genoeg hebt gereageerd, en waarom u uw vrouw niet hebt vermoord als ze overspel heeft gepleegd (CGVS, p.19 en 22). In de eerste plaats wil het CGVS erop wijzen dat het uw exvrouw is die het overspel heeft gepleegd en niet u. De grootste schande situeert zich dus aan de kant van uw exvrouw en haar familie, niet langs de uwe. Daarnaast dient er ook te worden gewezen op de sterke positie van mannen in de Pashtoun samenleving en het feit dat het risico op vervolging voor vrouwen veel hoger ligt bij het overtreden van morele codes dan voor mannen (zie landeninfo: “Guidance Note: Afghanistan” van april 2022). Het is dus allerminst aannemelijk dat u als man, die in principe zonder schuld is aan het vermeende overspel van zijn vrouw, vervolgd zou worden in Afghanistan.

Verder kan u niet zonder meer verklaren dat u niet heeft gereageerd op de ontrouw van uw ex-vrouw. Uit het aanhoudingsbevel dat tegen u werd afgevaardigd op 23 september 2020 blijkt dat u wel degelijk hard heeft opgetreden tegen R.(...) . Zo heeft u de foto's en filmpjes die u had gevonden in R.(...) haar gsm van het overspel gekopieerd en getoond aan de familie van R.(...) . De smartphone van R.(...) werd bij haar ouders teruggevonden en een simpele, nieuw aangekochte, gsm van R.(...) bij u. Ook R.(...) haar bankkaart en maaltijdcheques werden teruggevonden bij u. Uw vrouw zou ook niet meer mogen zijn gaan werken, waarbij u haar tijdens elk doktersbezoek ter verlenging van haar arbeidsongeschiktheid zou hebben vergezeld. Ten slotte is er ook een filmpje teruggevonden in uw gsm, waarin R.(...) verklaart een einde aan haar leven te willen maken (Aanhoudingsbevel 23 september 2020). Uw reactie op het vermeende overspel van R.(...) was ernstig genoeg voor de Belgische autoriteiten om u officieel in verdenking te stellen van onmenselijke behandeling en belaging. Bovenstaande feiten kunnen moeilijk worden bestempeld als “niet reageren”. De bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden omdat u uw vrouw niet heeft vermoord, zoals de Sharia-interpretatie van de taliban u oplegt, kan uiteraard niet aanvaard worden. Het is duidelijk dat u het overspel van uw ex-vrouw niet zomaar hebt laten passeren. Er kan dus niet zomaar worden gesteld dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u niet heeft gereageerd op de ontrouw van uw vrouw.

Voor zover u daarnaast nog aanhaalt dat u ook uw voormalige schoonfamilie vreest, dient opgemerkt te worden dat deze vrees evenmin overtuigt. U vertelt dat uw voormalige schoonfamilie u niet zouden toelaten om terug te keren naar Afghanistan uit angst dat u de schande van hun dochter daar bekend zou maken (CGVS, p.20). U wijst er ook op dat uw voormalige schoonfamilie heel erg conservatief is, en uw ex-vrouw zelfs een nonkel heeft die een hooggeplaatste talib is (CGVS, p.18-19). Wederom dient benadrukt te worden dat u in principe geen schuld treft aan het overspel van uw vrouw, waardoor niet ingezien kan worden waarom uw schoonfamilie u zou willen vervolgen. Daarbij kan nog eens gewezen worden dat u zelf diegene bent geweest die het overspel van uw vrouw is gaan melden aan haar familie. Indien u werkelijk ernstige represailles tegen uzelf zou vrezen door uw schoonfamilie, is het van iedere logica gespeend dat u hen op de hoogte zou brengen van uw huwelijksproblemen. Het is evenmin geloofwaardig dat zij zouden vrezen dat u het overspel van hun dochter in Afghanistan aan de grote klok zou gaan hangen, gezien u zelf ettelijke malen herhaalt wat voor een schande dit overspel ook voor uzelf met zich meebrengt. Bijgevolg maakt u geenszins

hard dat u door het vermeende overspel van uw ex-vrouw een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren voor uw voormalige schoonfamilie.”

In het verzoekschrift zet verzoeker vooreerst uiteen dat de commissaris-generaal subjectieve conclusies trekt zonder deze te onderbouwen met landeninformatie. Daarbij komt volgens hem dat wordt gesteld “*De bewering dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden omdat u uw vrouw niet heeft vermoord, zoals de Sharia-interpretatie van de taliban u oplegt, kan uiteraard niet aanvaard worden.*” Verzoeker meent dat er subjectieve conclusies worden getrokken zonder zich op het beschikbare bewijs te baseren. Er is volgens hem sprake van speculatie, intuïtie, veronderstellingen zonder grond, buikgevoel. Verzoeker verwijst naar landeninformatie van het Afghan Analyst Network over de Pashtunwali en over de sharia zoals geïnterpreteerd door de taliban. Verzoeker legt uit dat de argumentatie in de bestreden beslissing dat het de ex-echtgenote was die overspel pleegde en niet verzoeker, zodat de schande enkel bij haar familie is, niet opgaat in het licht van deze informatie. Verzoeker wordt beschouwd als verantwoordelijk voor het gedrag van zijn vrouw en wordt evenzeer getroffen door de schande die het gedrag van zijn vrouw veroorzaakt heeft. Als verzoeker zijn eer en reputatie wenst te herstellen, is de enige manier het doden van zijn vrouw en haar minnaar. Zolang er geen wraak wordt genomen, blijft de schande voor het individu en de groep waarvan hij deel uitmaakt, bestaan. Omdat verzoeker zich niet geschikt heeft naar de gangbare normen bij de Pashtunen en van de taliban, vreest hij zowel de reactie van de Afghaanse gemeenschap als van de taliban. Verzoeker wijst erop dat hij niet zomaar alles zal kunnen verzwijgen, nu zowel zijn familie, clan, buurt en gemeenschap op de hoogte zijn van zijn huwelijk in 2017 in Afghanistan en de taliban intussen de administratie van de voormalige overheid hebben overgenomen. Mocht verzoeker terugkeren naar Afghanistan om zich daar te vestigen zonder zijn echtgenote, zou dit een opmerkelijke gang van zaken zijn. Als man is verzoeker verantwoordelijk voor de eer van zijn echtgenote, de samenwoning in het westen beëindigen en haar alleen achterlaten, staat hier haaks op. Verzoeker zou op de rooster gelegd worden door zijn eigen familie, de buurt, zijn clan, zijn voormalige schoonfamilie. Dit geldt des te meer nu verzoeker al onder een vergrootglas zal worden geplaatst gezien zijn jarenlange verblijf in het westen. Verzoeker wijst erop dat zijn ex-echtgenote alle contact met haar familie in België en in Afghanistan verbroken heeft. Verzoeker wijst er ook op dat zijn voormalige schoonfamilie in België hem mogelijk zwart zal maken binnen de Afghaanse gemeenschap. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt volgens verzoeker dat zijn voormalige schoonfamilie hun dochter kost wat kost wil terugvinden, haar Belgische nationaliteit willen laten afnemen en haar terug naar Afghanistan brengen.

De Raad leest in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024 (p. 52 e.v.) dat personen die worden beschouwd als personen die religieuze, morele en sociale normen hebben overtreden, een risicoprofiel hebben. Dit profiel verwijst naar personen wiens handelingen, gedrag of gewoontes beschouwd worden als religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding, ongeacht of deze (gepercipieerde) normoverschrijding plaatsvond in Afghanistan of elders. Of een handeling of gedrag beschouwd wordt als normoverschrijdend, hangt af van verschillende factoren, zoals de lokale context, betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt dat zich voor personen die worden beschouwd als personen die religieuze, morele en sociale normen hebben overtreden een individuele risicoanalyse opdringt, waarbij rekening moet worden gehouden met risicoverhogende factoren.

Verzoeker voert aan dat hij in het licht van de huidige geldende normen van de pashtunwali zijn eer en die van zijn familie niet voldoende heeft verdedigd, waardoor hij wordt beschouwd als een persoon die religieuze, morele en sociale normen heeft overtreden.

De Raad kan slechts vaststellen dat een gedegen individuele risicoanalyse ontbreekt in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal inzake het overtreden van morele codes wel degelijk naar landeninformatie verwijst, met name naar de “*Guidance Note: Afghanistan*” van april 2022. Hierin wordt op beknopte wijze bij eer gerelateerd geweld en morele overtredingen inderdaad vermeld dat het risico hoger is voor vrouwen. De volgende alinea’s in de bestreden beslissing betreffen overwegingen dat verzoeker wel degelijk heeft gereageerd op het overspel van zijn ex-echtgenote, waarvoor wordt verwezen naar het aanhoudingsbevel van 23 september 2020 dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, map met landeninformatie, stuk 4).

Uit deze motieven blijkt inderdaad dat niet op objectieve wijze werd onderzocht of verzoeker in de problemen zou kunnen komen door de wijze waarop de pashtunwali in zijn regio al dan niet wordt toegepast of hoe die wordt geïnterpreteerd, of wat het huidige standpunt is van de taliban inzake een man die het overspel van zijn vrouw niet wreekt, buiten het feit dat hij haar ontrendend behandeld heeft (vonnis van de rechtbank van eerste

aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 23 februari 2022, stuk 3 bij het verzoekschrift), en hoe de familie in zulke gevallen handelt. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninfo over eer en eerwraak. Hoe laakbaar het gedrag van verzoeker ook mag geweest zijn, kan dit *in casu* geen reden vormen om geen gedegen onderzoek te voeren naar de vrees voor vervolging die verzoeker om deze reden zou kunnen hebben of het risico op ernstige schade dat hij zou kunnen lopen.

In dit verband dient ook in rekening te worden gebracht of verzoekers gemeenschap, familie en voormalige schoonfamilie op de hoogte zijn van dit gegeven. Verzoeker poneert in het verzoekschrift wel dat deze allemaal op de hoogte zijn van zijn huwelijk in Afghanistan, maar het loutere feit dat zijn gemeenschap op de hoogte is van zijn huwelijk, brengt niet mee dat deze gemeenschap ook op de hoogte zou zijn van het overspel van verzoekers ex-echtgenote in België. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn schoonfamilie in België niet wil dat dit nieuws bekend geraakt in Afghanistan (CGVS, p. 20).

Inzake zijn schoonfamilie heeft verzoeker ook verklaard dat een oom van zijn ex-echtgenote zich sinds de machtsvername heeft aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 19) en dat deze op de hoogte is van het huwelijk (CGVS, p. 19). Het loutere motief dat verzoeker geen schuld treft aan het overspel van zijn vrouw, volstaat niet als onderzoek inzake de vrees voor de taliban, waarvan een lid familie zou zijn van verzoekers ex-echtgenote.

De Raad acht dus ook de overwegingen van de bestreden beslissing inzake zijn vrees omdat hij religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden, onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

3.3.4.4. Uit het voorgaande blijkt dat er thans elementen voorliggen die mogelijk een impact hebben op de toekomstgerichte beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees. Er kan niet worden uitgesloten dat, zelfs indien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen. Een verder en grondig onderzoek naar verzoekers profiel als voormalig overheidsmedewerker en als persoon die mogelijk beschouwd wordt als een persoon die religieuze, morele of sociale regels heeft overtreden, is bijgevolg noodzakelijk.

3.3.5. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

3.3.6. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET